

בהוראה

גליזין קעב
פר' חיי שרה
תשפ"ד לפ"ק
שנה ר'

אור הנבחרת
הפנימית בדרך
הבניית השק

יו"ל ע"י ממלכת "אש החסידות" העולמית - בית היוצר להפצת אור החסידות

הוקם לע"נ הגד"צ רבי משה כ"ר יוסף זצ"ל אב"ד טורדא

עבודת יום השישי

טועמיה: כמה טבילות יש לטבול ערב שבת עם חשיכה

ברך את אברהם

היכל המגיד ממעזריטש: כוח אברהם - לרומם את העולם לשרשו

עבודת התפילה

כתר נהורא: נכנסים בסילודין לפני ולפנים אל היכל המלך

מעז יצא מתוק

תנו רבנו מעשה: רבי ליבר הגדול מכניע את הקליפה ומרומם את הקדושה

דבר המערכת

להתוודע ולהגלות!

כלל ישראל מבין רמזים.

כאשר הקב"ה מטלטל את העולם, ניכרת התעוררות תשובה בכל פינות ומחנות.

חבמינו ז"ל אמרים (פסיקתא זוטרתא, ד:): כיון שראה הקדוש ברוך הוא את ישראל מתעצלין מן התשובה, כאדם עצל שהוא כמטה והוא מתעצל לירד ממנו, מיד שלח מכתו, שנאמר 'דודי שלח ידו מן החור', שאין השם שולח המכה ביד כח מן הפתח או מן החלון אלא מעט מן החור, כדי להפחידם ולבהלם להחזירם בתשובה, מגרה בהם האומות ומפחידם, כדרך שעשה בימי הקץ ומחזירן למוטב.

בימי אחז נהרגו מאה ועשרים אלף יהודים ביום אחד! ועל כך נאמר 'דודי שלח ידו מן החור!' (רש"י שיה"ש).

רבים שואלים: איך תקראנה אותנו כאלה דווקא ביום כה גדול של שמחת תורה. איכבה נרצחו בני ישראל בצואן לטבח, באותו יום שאנו שמחים עם הקב"ה והקב"ה שמח עמנו.

אך מי יודע, שמא דווקא זה מראה על גדול הנס שהפרעות פרצו ביום נשגב כזה, כדי שחביבתם של ישראל תעלה לפני כסא הכבוד, ולא ייהרגו חלילה ביום אחד מספר כה גדול כמו בימי אחז.

אלא שצריך לדעת לקלוט את הרמזים. הקב"ה מגלה לנו כי "אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בניו כי אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר".

ואכן יש חכמים שיודעים לקלוט את המסר. הם לא לועסים שוב ושוב את הנייעס, אלא ניגשים ישר אל הנקודה - מתעוררים יותר אל הציפיה לנאולה, ושואלים את עצמם: איך אני מקרב יותר את ביאת משיחתי?

משיח מגיע לגלות דבר אחד: "דעת!" "ומלאה הארץ דעה את ה'". מי שרוצה להיות מוכן לקבלת פני משיח צדקינו צריך להתמלא עם דעת אלוקית, והדעת הזאת לא נמצאת בחוכבות העיר, אי אפשר למצוא אותה בסמטאות, הדעת נמצאת בספרי החסידות שבאו להשריש באנו דעת - "דע את אלקי אביך ועבדהו", ושם צריך להתמקד ולהתעורר בימינו אלה, להביא את הרמז ולעשות משהו בנידון!

חזק ויאמן לבבכם!!

בידידות

ישע"י יצחק פרידמן, יו"ר אש החסידות

אמונה - הרגשת מציאות הבורא

אין צורך להביא שום הוכחה על מציאות הבורא ית', שהרי היא בוערת בקרבינו פנימה! זה מורגש אצלינו כמוציאות ודאות שלא שייך בה ספקות

נהורא מעליא

דרגה הוא עומד, יש לבדוק באיזו דרגה באמונה הוא נמצא. כל התורה וכל המצוה באים למטרה אחת - להגדיל את האמונה בלבבו של האדם, כמאמר 'כל מצוותיך אמונה'. ולכן התוצאה הסופית שיכולה להצביע על דרגת האדם - היא האמונה.

כדי להגדיר את נקודת האמונה, אפשר לצייר לעצמינו יהודי בקצה העולם, שאף אחד לא הודיע לו שיש בורא בעולם, ולפתע נופל פתאום אור נפלא ומשיכה עצומה לבוראו, מתוך רגשי אהבה ויראה, בלי שאף אחד יספר לו שיש בורא לעולם.

והרי זה דברים שבכל יום, ששומעים על יהודים בכל קצווי העולם שמתקרבים אל בוראם לאחר שהתעורר בהם אור נפלא, ולבם התחיל להמשך אל הבורא ית'. הם לא יודעים לתאר כיצד נראה הבורא ית', השכל האנושי אינו מעורב כאן כלל, רק הנשמה היהודית, נשמת איש ישראל שהיא חלק אלוך מומעל ממש, היא הגורמת לו להמשך אחר שורשו העליון.

זוהי נקודת האמונה - להרגיש את מציאות הבורא בעולם (ראה אש קודש תנוכה). וזהו השורש לכל התורה, בא חבקוק והעמידן על אחת - צדיק באמונתו יחיה.

כדי להוריד את אור האמונה לעולם, נתן לנו הקב"ה תר"ג מצוות, ובכל מצוה שאנו עושים, אזי על ידי הפעולה הגשמית שאנו מקיימים בגופינו, נמשך אור אלוקי עליון אל תוך הגשמיות, ובפרט על ידי התורה הקדושה שהיא כביכול חכמתו ורצונו ית' ממש היוצרת ומתעסקת בתוך פרטי העולם הגשמי, ובכך אנו מושכים אור עליון מלמעלה לתוך העולם הגשמי.

בכל מצוה ומצוה נוסף בקרבינו עוד אמונה ועוד אמונה, והרגשת מציאות הבורא ית' מתגברת בקרבינו, ואם ישאל אותנו כופר אחד: הבא ראה שיש בורא בעולם, אין צורך להביא לו שום הוכחה, כי הלא מציאות הבורא ית' בוערת בקרבינו פנימה! כל יהודי יכול לקפוץ בכל רגע לתוך כבשן אש לוהט עבור קדושת שמו יתברך, זה מורגש אצלינו כמוציאות ודאות שלא יכול לקום עליו שום עוררין.

ברגע שיהודי מתחיל לחטט בחקירות ולהביא הוכחות למציאותו ית', אות היא כי נשמתו כבויה בקרבו, לבו מטומטם, ומוחו סתום. כי אילו היה הניצוץ האלוקי מאיר בקרבו לא היו לו שום שאלות וספיקות, הכל היה ברור אצלו בוודאות גמורה.

"שמעתי בשם הבעש"ט כשאדם בא לידי ספקות בודאי אין ה' יתברך אצלו, וזהו פירוש הגמרא 'מי איכא ספיקא קמי שמיא', כי 'הודאי שמו כן תהלתו', ואדם שהוא נופל לספיקות אז בודאי אין ה' יתברך אצלו" (פרי חיים, אבות פ"א מט"ז).

אברהם - הנפש האלוקי - אינו מתפעל כלל מהטבע, היפלא מה' דבר?! וכי הקב"ה אינו יכול לחולל פלאות, וכי הטבע הוא 'מאן דאמר'?

הפרשיות של ספר 'בראשית' ספוגים עם אמונה טהורה ויוקדת של אבותינו הק' שהאירו עבורינו את יסודות האמונה.

כשיהודי מאמין בהקב"ה, ומוכן לקפוץ לתוך כבשן האש על קידוש השם, ואפילו להתגבר על תאוה'לע, זה לא מכוחו ועוצם ידו הרוחני, או משום שהבין בשכלו שכך צריך להיות, אלא משום שיש בו דם יהודי, יש בו 'די אן איי' של אבותינו הק', ובפרשיות הללו מוטל עלינו להתחמם לאורם של אבותינו, לעקוב אחר נסיונותיהם בכל צעד ושעל במובאות האמונה.

ה'תולדות' (פר' וירא, אות א) כותב ש'אברהם ושרה' רמזים על 'גוף ונשמה', 'חומר וצורה', וכנזכר בזה"ק (לך לך סתרי תורה עט., תקוני ז"ח ג:).

אין לנו השגה בקדושתה ורוממותה של שרה אמנו שהיה אברהם טפל אליה בנובאה (שמו"ר א, א), אך לגבי עבודה למעשה נרמזת שרה בגוף, ב'חומר', ובעיקר בשכל האנושי.

כל אחד יש בו שתי נפשות, הנפש הטבעי והנפש האלוקי. הם נלחמים זה בזה בתמידות, כאשר הנפש הטבעי מביט על הכל לפי עיני הטבע, ואילו הנפש האלוקי אינו מוגבל להסתכלות הטבעית ומסוגל להאמין גם בדברים שהטבע שולל אותם. גם כאשר יתבשר האדם מפי מלאך ה' צבקות שהוא עתיד להוליד בן כשהוא בגיל מאה שנה ועל פי הטבע לא שייך שיווליד, גם אז ניצבים שתי נפשות הללו במערכה - זה מול זה.

מצד אחד עומד השכל האנושי הנרמז ב'שרה', היא מאוד רוצה להאמין למלאך, אבל מנגד עומד הטבע ומכחיש את דברי המלאך. גדולי המומחים לא ניסו כלל לעזור להם כשראו שאין לה בית ולד, וגם באם יגיעו מלאכים נוספים - עדיין הטבע לועג להם - 'ותצחק שרה בקרבה'.

אך אברהם - הנפש האלוקי - אינו מתפעל כלל מהטבע, 'היפלא מה' דבר?! וכי הקב"ה אינו יכול לחולל פלאות, וכי הטבע הוא 'מאן דאמר'?

כאן אנו מגיעים אל מצות האמונה, שמהותה היא לסלק את השכל ולהאמין גם בדברים שאינם תואמים עם השכל הטבעי.

האמונה היא מצות עשה דאורייתא, אך מכיון שהיא מצוה תמידית המוטלת עלינו בכל עת ובכל רגע, ואין לה זמן מוגדר, על כן כמעט נשתכחה האמונה ונאבדה מאיתנו, ואנו נזכרים בה רק מזמן לזמן, בעת צרה, או כשאנו צריכים בדחיפות למזומנים.

מצות האמונה היא מצוה כללית ויסודית, וכפי שנקראת בלשון הרמב"ם (הל' יסוה"ת פ"א ה"א) 'יסוד היסודות'. ומובא בשם צדיקי סלאנים, כי באם נרצה למדוד את האדם באיזה

הרה"ג רבי משה רויטמאן שליט"א
ראש ישיבת 'בני היכלא' וממשיפי 'אש החסידות'

מעז יצא מתוק

אל בינות לעבות היער חדרה מרכבתו ההדורה של הדוכס, והיא רתומה לסוסים אבירים. לפתע נתקלו הסוסים במחזה נורא, הם צנפו בבהלה ונרתעו לאחור, כמעט שהפכו את המרכבה על יושביה.

הביטו הדוכס וחייליו החוצה, והנה בין העצים עומד יהודי בעל דמות שלא מעלמא דין, כשהוא עטוף בטלית ועטור בתפילין, ומתפלל לפני קונו בדביקות עלאית.

קצף הדוכס מאד על היהודי, וחמתו בערה בו. היטב חרה לו מעשה היהודי, מה גם שמחמתו נבהלו הסוסים. הוא שילח בו ביהודי את קלגסיו, והם היכוהו מכות נמרצות עד זוב דם. אולם היהודי לא נע ולא זע. הוא שכב על הקרקע, מגופו ניגר פלגי דמים, אך הוא עודנו אחוז בשרעפיו, ונפשו דבוקה לחלוטין בקל חי, עד שלא חש כלל במגבלים הצולפים בבשרו.

משראה כן הדוכס, החזיר את חייליו אל המרכבה, והמשיך בדרכו אל ארמונו ששכן לא הרחק משם.

אולם רק דרכו רגלי הדוכס על סף הבית, התמוטט ונפל למשכב, ותוך זמן קצר איבד תחושה בידיו וברגליו, עד שלא היה יכול להניעם. הרופא שהובהל למקום, פשפש ולא מצא כל הסבר רפואי לתופעה. רק כאשר אחד מאנשי הבית שהכיר את הסביבה שמע מפי החיילים שבהוראת הדוכס היכו יהודי העומד ביער ומתפלל, הבין מיד שהיהודי שהיכוהו אינו אלא הצדיק האלוקי רבי ליבר.

הרה"ק רבי אליעזר ליבר הגדול מבארדיטשוב, שהיה חביב ומקודש בעיני צדיקי-דורו רבינו הבעל-שם-טוב הקדוש, ואף נחשב לתלמיד-חבר שלו, כבר נודע באותם הימים כמגיד מישורים. רבים שביקשו תורה מפייו, כי מלאך ה' צבקות הוא, וצדיקי עולם חרדו לשמו. וכך היה אומר הרה"ק רבי ישראל מרוזין: "ישנם צדיקים שזוכים לגילוי אליהו, לגודל מדרגתם. ואילו אצל רבי ליבר הגדול היה ההיפך - אליהו הנביא זכה לגילוי רבי ליבר...".

רבי ליבר נודע באהבתו העצומה לכל איש ישראל, וכאברהם אבינו ע"ה היה גדול במצוות הכנסת-אורחים, ועבד את בוראו בסלידה ובהיחבא. הוא לא רצה שידעו הבריות על מדרגותיו הנעלות ועל קדושתו כי רבה, לכן היה יוצא אל היער המקיף את מקום מגוריו, שם היה נעמד בין העצים הבלתי נגמרים ושופך שיח לקונו בתפילה שכולה דביקות. שעות ושעות היה עומד רבי ליבר, בוכה ומתפלל, צועק ומתפרק. הרחק מעין הבריות, קרוב לעין הבורא.

ואולם, למרות שביקש רבי ליבר להצניע את דרכו בקודש מעיני כל חי, לא ארכו הימים עד שנודע הדבר לכל בני הסביבה, יהודים ואף גויים, ידעו גם ידעו על הצדיק שקבע מקום לתפילתו בתוככי היער, ושמעו היה הולך לפניו. גם אותו ערל מאנשי ביתו של הדוכס ידע זאת, והוא מיהר לתלות את מחלתו המסתורית של הדוכס במכות הנבזות שהיכה את הצדיק.

והדוכס שנלחץ מאד, הריץ מיד את רופאו הפרטי אל מעונו של רבי ליבר, ששכב במיטתו פצוע ומיוסר. הרופא משח משחות וסממני רפואה עד שרפא את רבי ליבר.

ועדיין לא הסכים רבי ליבר למחול לדוכס על פשעו, אלא התנה עמו תנאי: "אם יבנה הדוכס בית-כנסת באותו מקום בו אני מתפלל ביער. המקום בו מצאני וקלגסיו היכוני. אף יוסף בית דירה למגוריי לצד בית-הכנסת, או-אז רפא יירפא".

בית-הכנסת הגדול נבנה והדוכס אכן התרפא. הוא

טועמיה
מאוצר ספרי 'אש השבת'

כוונת הטבילה

בערב שבת קודש (ד)

לאחר שהסרנו וביטלנו את כל הקליפות וההסתרים [הן הקליפות הגשמיות כמו הצפרנים והשערות הנכללים בקליפת נוגה, והן הרוחניות דהיינו בחינת 'תרגום'], ונתקדשנו בכל חלקי 'מחשבה דיבור ומעשה' שהם בחינת 'נפש רוח נשמה', אנו עומדים כעת בשערי בית הטבילה, מוכנים ומוכשרים לקבל הארת קדושת שבת על ידי שתי טבילות: האחת - להוריד טומאת ימי החול, וטבילה נוספת לקבל קדושת שבת.

וכל זה על ידי מים חמין שיש בהם רמז על 'שלהובא דאשא', הוא חמימות והתלהבות דקדושה, שרוחץ ודוחה ומכניע את כל הרע על ידי אש קדוש הנמשך מהחכמה העליונה בסוד 'שלהבת י"ה' והיינו הידיעה שהקב"ה נמצא בכל דבר, למעלה ולמטה, ואין עוד מלבדו, ובכך יתפרדו כל פועלי און.

כדאיתא **בזוה"ק** (ויקהל ד,). וזה תרגומו: כשנכנסת שבת, צריכים אותו עם קדוש לרחוץ עצמם משימוש החול. מה הטעם, משום שבחול רוח אחרת הולכת ומשוטטת ושורה על העם, וכשרוצה אדם לצאת מאותה רוח ולהכנס ברוח אחרת קדושה עליונה, צריך לרחוץ עצמו כדי להשרות עליו אותה רוח עליונה קדושה.

וכתב **השל"ה** הק' (שער האותיות, קדושה, אות תמא) וז"ל: מתבאר מהזהר (תקוני זהר, תיקון יט, לט.), כי סגולת הטבילה היא להחזיר הנשמה למקומה, כי מי שהוא טמא אין לו נשמה. ובפרט הפוגם הברית נשמתו מסתלקת. וכל אדם צריך טבילה בכל ערב שבת, כמבואר בזוהר ויקהל (רד.), כדי לפשוט רוח חול וללבוש רוח קדושת שבת, שהוא רוח חשוב מעתיקא, וכולי האי ואולי שישרה עליו רוח הקודש.

ויש שנהגו לטבול ז' טבילות לכבוד יום השבת קודש, כדי לטהר את חמשת חלקי הנפש: **נפש רוח נשמה חיה יחידה**, שיהיו ראויים לקבל אור ודביקות, ואחר כך ב' טבילות נוספות להסיר החולין ולקבל קדושת שבת.

וראה **כף החיים** (אוי"ח סימן רס סעי' ו) וז"ל: ויש נוהגין לטבול עוד ה' טבילות כנגד 'נפש-רוח-נשמה-חיה-יחידה' שמקבל על ידי תפילות היום כנזכר במקומו, ויהיה הכל שבע טבילות כנגד שבעה עולמים, וגם רומזים לשבת שהוא שביעי. ונראה דמי דאין לו עונה בליל שבת וגם אינו יכול לטבול בבוקר מפני הצנה או דבר אחר יש לכוין בערב שבת בה' טבילות האחרונות שהם כנגד 'נפש-רוח-נשמה-חיה-יחידה' דליל שבת וכנגד 'נפש-רוח-נשמה-חיה-יחידה' דיום שבת.

וכתב בספר **בן איש חי** (ש"ב פרי' לך לך אות טז): מה טוב ומה נעים ע"פ הסוד לטבול בער"ש כדי לקבל תוספת גר"ן דליל שבת ע"י טבילה וטבילה ראשונה לטהרה מכל טומאה ושניה לתקון עון הכעס ושלישית להפשיט בגדי חול מעל הנפש ורביעית להסיר ולהפשיט מעליו הרוח שהיה שורה עליו בימי החול כדי שישרה עליו עתה רוח מבריא כו' ויכוין בו בטבילה זו וחמישית היא לכבוד השבת לקבל תוספת והארה של קדושת שבת ויש נוהגין לטבול שלשה טבילות כנגד גר"ן ויש נוהגין חמשה כנגד גרנח"י.

הגיע לביתו של רבי ליבר, ושאל בחרדת הקודש: "מה עוד אוכל לעשות לכבוד קדושתו?". ביקש רבי ליבר מאת הדוכס: "הנה נא העיר הזאת, בארדיטשוב, היא מצער. אבקש נא שתרחיב את גבולותיה סביב לבית-הכנסת והבית שבנית עבורי שביער, ויהא נא הישוב הזה לעיר ואם בישראל".

הדוכס לא היסס, והורה לעשות כדבר הצדיק. כך נבנתה העיר הגדולה לאלוקים שהייתה לעיר מלאה חסידים ואנשי מעשה, והיא כפורחת עלתה ניצה, ובשילו אשכולותיה ענבים. עד הכחדת הקהילה בשנות האימים על-ידי הגרמנים יימח זכרם, היתה בארדיטשוב עיר יהודית מובהקת.

רבי ליבר האריך ימים עד היותו בן מאה ושלוש (ויש אומרים: מאה וארבע). גם אז הלך לעולמו ברצונו הטוב. מגפה פרצה אז בארדיטשוב וכלתה רבים מבניה, רבי ליבר קדישא הקריב את עצמו להסתלק 'לקרבן ציבור' ובלבד שתיעצר המגיפה, כפי שאכן קרה.

אחרי רבי ליבר הגיע לשם סגנון של ישראל הרה"ק רבי **לוי יצחק מבארדיטשוב**, שנתקבל לכהן בה כרב ומרא דאתרא, והוא קבע את ביתו ומדרשו בסמוך ל'קלויז' של רבי ליבר, שכן העיד רבי ליבר על בית תפילתו שהוא מכוון נגד השער הפתוח בשמים לקבל את תפילות בני-ישראל.

במעשה נורא זה, מלמד אותנו רבי ליבר הגדול, כי מתחת למכות הנאמנות, גם שם נמצא הקל המסתתר בשפירי תביון, המבקש את טובתם של בניו האהובים, ישראל עם קרובו, ומתוך צרה בוודאי ימצאים פדות ורווחה, ומעז יצא מתוק. וכי בהכנעת הקליפה הרשעה, על ידי מעשינו הטובים, תרוממנה קרונת הקדושה, ואף יורחבו גבולותיה ביתר שאת וביתר עוז.

על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בקליפת ישמעאל, אשר לה עתידה לבוא מפלה גדולה, בכוח מעשיהם הטובים של ישראל, כפי שכותב הרה"ק רבי **צבי הירש מליסקא**, בספרו 'אך פרי תבואה' בפרשתנו, פרשת חיי שרה, וזה לשונו הקדוש:

"וישכנו מחוילה עד שור אשר על פני מצרים בואכה אשורה על פני כל אחיו נפל (כה, יח). יש לומר על דרך רמז, דהנה ישמעאל הוא בא מצד אהבת הנפילות, והוא הסיגים מן הכסף, דהיינו מהחסד של אברהם אבינו, והוא בחינת יסוד של הסטרא אחרא. והנה, אם אדם פוגם בברית קודש ח"ו, אזי נותן לו כח לשלוט עליו, וזה (בראשית טז, יב) 'ידו בכל' דהיינו על מדת יסוד (הנקרא 'כל'), 'ויד כל בו', דהיינו מי שהוא משמר בברית קודש מושל בו". בהמשך הוא מפרש בכך את הכתובים ומסיים: "...ועל פני כל אחיו נפל", דהיינו שהנפילה שלו יהיה גדולה מכולם, מחמת שהוא העיקר וההתכללות של הסטרא-אחרא, כי כמו שבקדושה העיקר הוא שמירת הברית, כן גם בסטרא-אחרא העיקר הטומאה הוא פגם הברית, וישמעאל הוא שטופי זימה, והוא התכללות של סטרא-אחרא, לכן נפילתו גדולה מכולם".

מי יתן נזוכה לראות במפלתן של רשעים, ובקימום של ה' (בראשית י"א, ט) 'לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי', כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", במהרה בימינו, אמן וואמן.

לרגל הילולת הרה"ק רבי ליבר הגדול מבארדיטשוב ז"ע
כ"ח חשוון
עפ"י: צרור החיים

אתה מושלם ביחס לנפש שלך!

בימים אלו מודדים רבים את דרגת הבטחון שלהם, האם הם נחרדים או שלווים מהמצב. מדידה זו היא רק ביחס לאדם עצמו

כאשר האדם רוצה לבדוק את עצמו היכן הוא נמצא בדרגת הבטחון, אי אפשר להשוות את עצמו לגבי אחרים, כי כל אחד צריך לעבוד ולהתקדם לפי נטיות נפשו - ושם הוא נבדק.

כל אחד במקום שהוא עומד - זהו השלימות שלו. כל אחד מתקדם בחייו עוד ועוד על ידי התחזקות והתעסקות באמונה, וכמו כן כל הצער והצרות שהאדם עובר בחייו יש להם מטרה לזכך את האדם בהרגשת הבטחון, להרפות קצת מאחזיותו בעולם ומההרגשה שהוא מסוגל לעשות הכל, ולתת להקב"ה להוביל אותו. אך אי אפשר להיות מהמעפילים שעלו בכח לדרגת הבטחון, ואסור לעלות יותר מהדרגה האמיתית שלו כדי לשאוף להיות יותר בעל בטחון, וסכנה גדולה יש בזה פן יפול הנופל ממנו.

ישנם אנשים החושבים שיש רק שני צדדים: או שאני דואג או שאני בוטח, אבל דבר זה מעכב את ההצלחה בקנין הבטחון, כי לפעמים עדיין מושיך האדם לדאוג גם לאחר שעובד על עצמו בנושא הבטחון, אך דאגתו היא הרבה פחות בכמות ובאיכות ממה שהיה קודם לכן, מחמת שמתחזק בכל כוחו לבטוח בה, אף שאינו מצליח להגיע לבטחון מוחלט.

על כן יש לדעת כי גם בתוך הבטחון עצמו יש חילוקי דרגות, לפעמים עצם ההרגשה שיש בורא עולם שמנהיג אותו בכל פרט ומשיגה עליו בכל רגע, ורצונו רק להטיב עמו, מורידה את הלחץ ואת הדאגה באחוזים ניכרים, כל אחד לפי מדרגתו באמונה ובטחון, וכל אחד לפי תכונות נפשו, ואין בריה דומה לחברתה, כי יש אחד שכבר בתחילת החודש מתחיל לדאוג כיצד יכסה את הבנק, ככל שמתקרב מועד סוף החודש, הוא נלחץ יותר, עד שלקראת הסוף כבר עומד ב-90 אחוזי מתח ודאגה. מי מדבר על היום האחרון שאז כבר עוקף את קו המתח ועומד על 120 אחוזי דאגה. וכאשר מתחזק באמונה ובטחון הרי זה מיקל עליו, הוא עומד כל החודש עם 30 אחוזי בלבד, ולקראת סוף החודש עם 50 אחוזי חצי מהמושע.

מי שמסתכל על חצי הכוס המלאה ומחשיב גם את הפסיעות הקטנות, יכול לעודד את עצמו שהוא בכיוון הנכון, זה יפה מאוד בשביל התחלה, כי הרי לא מצפים מכל אחד להיות כמו תלמידי הבעש"ט הק', אלא כל אחד צריך להכיר את המצב הפרטי שלו.

אולם יש אחד שמטבעו מתמודד עם הכסף באופן קל יותר, נפשו משוחררת, כמעט ואינו דואג דאגת מחר. לא מצד מדרגותיו, אלא כך טבעו ותולדתו. הוא חושב לעצמו: מה כבר יכול לקרות אם לא אשיג את הכסף, בסוף אסתדר איכשהו.

הוא מתהלך בהשקט ובטח ברחובה של עיר, עם 5 אחוזי דאגה בלבד המסתתרים במעמקי לבו, ולפתע רואה אדם דואג וחרד, חושש כבר היום אודות סוף החודש, הוא מודד לו את הדופק, ומגלה 30 אחוזי דאגה. מביט עליו כעל אחד שלא שמע מימיו על אמונה ובטחון, אך לאמיתו של דבר, אדם מתוח זה, עובד קשה על אמונה, הוא הצליח להוריד חצי מאחוזי הדאגה. ואילו אותו אדם שמתהלך רגוע, כמעט ואינו מתמודד עם אמונה ובטחון.

כללא דמילתא: עבודת השי"ת יש בה מדרגות של שלימות אין קץ, והשי"ת אינו בא בטרוניא עם בריותיו, הוא לא תובע מאדם בגיל עשרים שכבר יאה מושלם בידיעת כל התורה, בתיקון כל המידות, ובשביירת כל התאוות וכיוצ"ב, אלא כל אחד צריך לעבוד את השי"ת לפי המצב שהוא עומד בו.

נמצא שכאשר אדם התקדם למשל בשלושים אחוז בתיקון המידות, או בחמש אחוזי ידיעת התורה, זה לא שלושים אחוז או חמש אחוז, אלא מאה אחוז - לפי מצבו העכשווי. כי הרי לא שייך מאה אחוזי ידיעת התורה שהיא רחבה מני ים, אין לה סוף ולא תכלית. וכן בתיקון המידות לא שייך שהאדם יהיה מושלם לגמרי, תמיד יש מה להוסיף ולהשפיר. וכיון שלא שייך מאה אחוז, לא שייך ג"כ שלושים אחוז. אלא כל אחד יש לו את המאה אחוז שלו, לפי מעמדו ומצבו בעבודת ה', ועבודתו להתאמץ להגיע קצת מעל יכלתו, עד שיתרגל לכך, ואז יתעלה עוד קצת, כי זהו דרך העליה, לעלות שלב אחר שלב בסולם עבודת השי"ת (ע"פ מאור עינים פר' מטות בשם הבעש"ט).

עבודת התפילה על פי משנת החסידות פ"ק ד

איך נבנסים פנימה אל המלך?

כתר נהורא

שערים לעבודת הרמפ"ה
מתוך העמקה בספרי חסידות

מאוצרות הגה"צ רבי יחיאל יהושע שיינפלד שליט"א

נכנסים בסילודין לפני ולפנים אל היכל המלך

"הקב"ה לא נמצא ב'מקום' גשמי שאפשר להתקרב אליו. הוא נמצא בכל מקום, אבל אנחנו לא נמצאים שמה, וככל שמשגיגים יותר שהוא הכל, שהוא מנהיג את הכל, בכך אנו יותר מתקרבים אליו"

אין שום דבר שנפרד חלילה מהמציאות האלוקית. מגיעים להכרה שאם השי"ת מסלק רגע אחד את מחשבתו התמידית מהבריאה, תיכף מתבטלת כל הבריאה והכל חוזר להיות אין ואפס תהו ובהו כמו קודם הבריאה.

ואז, כשאנו מתענגים על הביטול ועל היחוד, נעמדים בתפילה 'שמונה עשרה' ומתחילים לבקש על השפע, מתוך הכרה שאין לנו כלום, לא חיים ולא פרנסה, ורק על ידי שאנו עומדים ומבקשים ממנו שיוסיף ברגע הבא להחיות ולקיים אותנו, יש לנו קיום וחיות, ואם לא - אנו תיכף מתבטלים לגמרי.

עצם התפילה, עצם הבקשה, עצם ההתבטלות, הוא תענוג עצום ונפלא עבורנו - עבור הנשמה. לא תמיד מקבל הגוף שפע לצורך הבשר והעור העלובים שלו, לפעמים נותנים לו משהו יותר טוב, ולפעמים התפילה מקרבת יותר גם את הצרכים הגשמיים, אבל המטרה לא צריכה להיות עבור גשמיות, אלא עבור עצם התענוג שאנחנו עומדים מול המלך, משוחחים איתו, מתבטלים אליו.

כאמור במאמר הקודם, אי אפשר להתייצב מיד לתפילת שמונה עשרה ולהתחיל לבקש את צרכינו, כי כדי להתעורר בהתפעלות הלב וקירבת אלקים חייבים לעבור את כל המהלך, להכנס חדר לפנים מחדר, עד שניצבים נוכח פני ה'.

זה התפקיד שלנו ב'פסוקי דמורה', לאחר שאנו מטהרים עצמינו מכל לכלוך של חטא ועון על ידי אמירת ה'קרבנות' מתוך בושח וחרטה טרם נעמוד לפני מלכו של עולם, ואז מתחילים להתחבר אל ההיקף העצום שיש בבריאה, אל השירה התמידית שכל אחד מפרטי הבריאה מושרר תמיד לבורא ית', אל החכמה העצומה שיש בבריאה, ואל טובו וחסדו של השי"ת שבהם מנהיג אותנו, ומתוך כך אנו צריכים להגיע להתפעלות מורגשת בלב נוכח פני ה'.

לאחר מכן מומשיכים הלאה בברכת 'יצר', בה אנו מתחילים להתפעל לא רק מריבוי ה'כמות' אלא התפעלות פנימית יותר מריבוי מרחק ה'איכות'.

ב'יצר' מתקרבים יותר להיכל המלך, ושם מגלים משהו עמוק יותר, לא רק גדלות הנמדדת ביחס לבריאה הענקית, אלא מתחילים לגלות את גודל הריחוק שלנו מהבורא ית' עצמו, עד שגם המלאכים והשרפים הגדולים ביותר נשרפים כל יום מגודל פחדם ואימתם כשמושיגים את הריחוק שלהם מהשי"ת ואומרים 'קדוש קדוש קדוש'.

ואז מומשיכים לפסוע אל המלך, מתקרבים אליו ממש.

מה נקרא 'להתקרב' אל השי"ת, הוא הרי לא נמצא רק בשמי השמיים העליונים, הלא 'מלא כל הארץ כבודו', לית אתר פנוי מיניה.

אכן, הקב"ה לא נמצא ב'מקום' גשמי שאפשר להתקרב אליו, הוא נמצא בכל מקום, אבל אנחנו לא נמצאים שמה, ההכרה והידיעה שלנו מרוחקת ממנו ית', וככל שמשגיגים יותר שהוא הכל, שהוא מנהיג את הכל, ושכל המציאות זה השי"ת, בכך אנו יותר ויותר מתקרבים אליו.

ב'קריאת שמע' כשאנו מכריזים 'ה' אחד', מגיע היחוד המוחלט, אנו לא מתקרבים אל המלך, לא לוחצים לו את היד, אלא מתכללים בו כביכול, מתאחדים עמו, מגיעים להשגה שהכל אלוקות,

**לא חמיד
מקבל הגוף
שפע לצורך
הבשר והעור
העלובים שלו,
לפעמים נותנים
לו משהו יותר
טוב, ולפעמים
התפילה
מקרבת יותר
גם את הצרכים
הגשמיים,
אבל המטרה
צריכה עבור
עצם התענוג
שאנחנו עומדים
מול המלך
ומשוחחים איתו**

ואיתא באוהב ישראל (פר' נצבים) וז"ל: ק: דהאדם כשמתחיל להתפלל קודם שמוגיע לתפלת העמידה שהוא תפלת י"ה, אז הולך דרך השתלשלות העולמות. ע"י השירות והשתבחות שאומר ופסוקי דמורה ומשיג האדם בכל פעם שכל גדול ביותר דרך מודת הק', אבל עדיין לא הגיע לדבר אל המלך בעצמו להיות דבוק אצלו ממש, בלי שום הבדל מסך וחלל אפילו של קדושה עלינה וזלת אורו של אין סוף הפשוט בלבד ולכן נקרא 'עולם אצילות' הוא מלשון אצלו. היינו שאדם עומד אצלו ית' כביכול. עכ"ל ק.

ובכל זאת, כיון שאנחנו צריכים דברים גשמיים, יש עלינו מצוה מיוחדת של 'תפילה', לבקש מה' כל מה שאנחנו רוצים, וזהו חלק ממצוות האמונה, להאמין שלא העסקנים ולא המשפחה ולא הידידים יכולים להשיג לנו פרנסה בריאות שידוכים וכיוצ"ב, אלא רק בורא אחד ויחיד.

ולכן אין להתעלם מהצרכים הגשמיים של הגוף, אדרבה, יש לבקש כל מה שצריך, ובעזרת ה' נקבל את זה, במקדם או במאוחר לפי חשבונות שמים, ובתוך כך מתענגת הנשמה על עצם הקירבה והביטול.

ת' חסידות פ"א: 03-30-4444

הבית לכל אברך וכוהן חסידי

נהורא ישרי בה

סיקור על ספרי חסידות

סגולת הספר הקדוש בן פורת יוסף (א)

במאמר זה נעסוק בספרו של בעל התולדות 'בן פורת יוסף'. גם בספר זה משתמש התולדות במשלים מענייני העולם לבאר עניינים ויסודות בעבודת ה'.

כך למשל הוא ממשיך את הצדיק שהותר לו להשתמש לפעמים במידות לא ישרות לעבודת ה'. כדוגמא לכך מביא את ההיתר לשקר לצורך השלום - כמידתו של אהרן, או להתנאות ולהתנהג בעזות לשם שמים, ומבאר שהדבר נמשל לרופא שמשתמש בסמים מסוכנים - (תרופות המורכבות מחומרים חריפים ורעילים) במינון הנכון הידוע לו, **אך אדם זה שישתמש בתרופות אלו ללא הדרכה נכונה, עלול לחלות קשות חלילה.**

הנמשל הוא שההיתר להשתמש במידות מגוננות הוא רק למי שהוא ב"תואר חכם", אבל מי "שאינו מושרש עדיין בתורה ועבודת ה'", רק ההתחיל ליכנס בתורה ועבודת ה', אז "אל ישתמש בסמים הממיתים אפילו להחיות הנפשות". כראיה לכך הוא מביא את המובא במשנה (אבות פ"ה מ"כ) עז כנמר, והובא ב'טור' (ריש אורח חיים) "שתעיז מצחק נגד המלעיגים ולא תבוש", וסייג זאת הבית יוסף במילים: "מפני שמדת עזות מגונה ואין ראוי שישתמש ממנה אפילו בעבודת ה' לדבר דברי עזות נגד המלעיגים, כי יקנה קנין בנפשו להיות עז אפילו שלא במקום מצוה".

משל אחר שמביא התולדות, הוא לאדם שלמד את מלאכת הנפחות. הוא שהה בבית האומנים ימים רבים, ולמד כיצד יש להחזיק את הכלים המיועדים לעצב בהם את צורת המתכות שמהם מכינים את הכלים, וכיצד להעמיד את המתכות על שולחן העבודה בצורה שלא יזקוק כתוצאה מהכלים, וכו'. לאחר מכן חזר התלמיד לעירו, פתח בית נפחות, אך להפתעתו, כל אותם עצות שאותם ראה כיעילות בבית האומנות, לא פעלו כלל בבית המלאכה שלו. הוא חזר לרבו שלמדו את מלאכת הנפחות בתמיהה רבה, וזה חקר אותו על כל פעולותיו, עד שהגיע לפרט אחד חשוב: אותו תלמיד פשוט לא ידע שיש לחמם ולהבעיר את האש מתחת למתכות בשעה שהוא מתיך אותם, מכיון שהוא לא הגיע לבית המלאכה בשלב שבו עסקו בהבערת האש, ולא הבין שזהו חלק ממלאכת הנפחות, ולכן כל הכאותיו עולות בתוהו.

משל זה מביא הבן פורת יוסף (פרשת נח) לענין עבודת ה'. **האדם יכול לעמול ולחפור כל היום כולו, אם אין בו נקודת אש, תבערת כיסופים לבוא - לא יגיע לשום מקום.** (ו"ל: על פי משל ששמעתי, אחד שלמד מלאכת נפחין ולא ראה איך משימין תחלה ניצוץ אש להבעיר, והלך לבית המלך ונטרד משם, וחזר לרבו ראשון ללמדו העיקר וכו'. וזהו שכתוב תורי זהב נעשה לך, היא תורה ועבודת ה', אמנם העיקר היא נקודת הכסף, ניצוץ אש להבעיר התלהבות חשק וכוסף לאהבת ה', וק"ל).

טייערע איד! נחנית מהעלון? זכית לטעם מעטעם זי אור החסידות? התחברת יותר להש"ת לתורתו ולמצוותיו? עוד אלפי יהודים מחכים לזכות לאור הגדול בתרומתך הנדיבה לזכיו הרבים. בעת שמחה, לברכה והצלחה, לישועה או להצנעה, הרם את תרומתך לזכיו הרבים. זכות הבעש"ט ותלמידיו תנן עליך ותוכח לחיות חלק מהמפניכה הגדולה בהפצת אש החסידות
נא לפנות לטל: 02-5026-558

<p>הרה"ג ר' חיים הקריש זלנבירג שליט"א ר"י שערי המלך לע"נ אביו הרה"ח ר' שמואל אהרן ב"ר שרה אהרן זלצברג ז"ל נלב"ע כ"ח חשוון תשע"ח</p>	<p>הרה"ח ר' יעקב זיגלמן שליט"א לע"נ אביו הרה"ח ר' שמואל צבי ב"ר יוסף חיים ז"ל נלב"ע ל' חשוון תשס"ד</p>	
<p>הרה"ח ר' משה מוהניט שליט"א לרגל שמחת לידת בנו</p>	<p>הרה"ח ר' יוסף חיים גרינוואלד שליט"א לרגל שמחת הבר מצווה לבנו הב' אהרן נ"ו</p>	<p>הרה"ח ר' חיים יעקב זיגלמן שליט"א לרגל שמחת נישואי בתו תחי'</p>
<p>הרה"ח ר' מאיר אשלג שליט"א לרגל שמחת הבר מצווה לבנו</p>	<p>הרה"ח ר' ישראל מאיר רוד שליט"א לרגל אירוסיו בנו החתן היקר נ"ו</p>	<p>הרה"ח ר' צבי אלימלך קנר שליט"א לרגל שמחת לידת בנו</p>

היכל המגיד ממעזריטש

הרה"ג ר' יהודה ווינרגרין שליט"א
יו"ר מכון יסוד החסידות

לרומם את העולם ולהדביקו אל השורש

ולהעלותו למדרגה הגבוהה ביותר, וזהו כוח הדיבור, כוחה של התורה, שבאותיותיה נבראו העולם, ועל ידי העסק באותיות התורה על ידי הדיבור, אנו מרוממים במועל את העולם ומעלים אותו לשרשו.

זאת היא דרך נוספת של קירוב רחוקים השווה לכל נפש. וכפי שהמגיד מבאר באריכות (אור תורה (סימן קעט-ב), מגיד דבריו ליעקב (סימן רנא-רנג (רסב)) כשאשר אדם לומד תורה, שכידוע יש בה שישים ריבוי שורשי אותיות, והוא מכון ללמוד לשם שמים, כלומר לאותה מטרה שהקב"ה נתן את התורה - לרומם את העולם לשרשו, והוא לומד בשם כל שישים ריבוי נשמות ישראל (שהם שישים ריבוי אותיות התורה), אז בלימודו זה הוא מנענע ומרומם את כל העולמות ואת כל נשמות ישראל.

וכפי שמבאר המגיד (ליקוטי אמרים (כב). שבתורה טמונים כל ההטבות שבעולם, וכל החסרונות מתמלאים על ידה. ולכן כוח ההטבה שבתורה נמוך לאברהם שבחר להיות תמיד טוב ומטיב, ולישראל אשר הן זרע אברהם אוהב ה'.

אמנם בזה לא נשלם בזה גילוי כבוד מלכותו שמים בעולם, כי גילוי זה הוא גילוי פנימי ורוחני מאוד, ואינו בו עדיין גילוי לחוץ בשכל בני האדם, שזהו גילוי מצד בחינת ה'נוקבא' (המקבלים), שהם בני ישראל, ולכן נתן הקב"ה לאברהם אבינו גם את הדרגה השניה של גילוי הדעת בעולם, בחינת "תורה שבעל פה", וחלק זה של התורה אינו בדרך של העלאת הנשמות למעלה, אלא להיפך: הוא מוסיף את התורה למטה, לגדרי העולם. ואע"פ שהארת התורה שבתוך השכל המובן בעולם אינו באותה דרגה של התורה שבכתב, אבל על ידי הלימוד לשמה בהתקשרות להקב"ה, מוסיף ומחבר הצדיק את התורה שבעל פה שהיא בחינת נוקבא לתורה שבכתב, ועל ידי זה נשלם גילוי האלקות שעל ידי התורה, וכל זה מנואר באור האמת (יד).

וזהו 'וה' ברך את אברהם בכל', שתגלה תורתו של אברהם שהוא העסק באחדות ה', היינו שישמענו דבריו - שגילה אלוקות בעולם, ותיכנס הארת מלכות שמים הנקראת 'בכל' ללבבות השומעים על ידי דיבורו שפרסם את שם ה'.

כבר הובא בטור זה (פרשת לך לך) ביאור המגיד, שהפרסום שפרסם אברהם אבינו את הקב"ה בעולם, היה מתוך רצון להטיב לנבראים. שכן אברהם אבינו חפץ ללכת בדרכיו של הקב"ה, המחפש בטובו בכל יום מעשה בראשית, ומכין מזון לכל בריותיו, על כן רצה גם הוא להיות דבק ברצון להשפיע, שהוא הנהגת הקב"ה הנקראת מידת החסד, ומכיון שההטבה שאין גדולה ממנה היא להכיר את הקב"ה, שכל ההטבות הגשמיות הם רק הכנה וכלי להגיע אל ההכרה הזאת, רצה אברהם אבינו גם הוא ללכת בדרכי הש"ת, להטיב לנבראים ולהודיע להם שיש בורא ומונהיג לעולם, ידיעה שבה תלויים כל הטובות ברוחניות ובגשמיות.

המגיד אף מבאר (ליקוטים יקרים סימן קצט) את הסיבה לכך שמידתו של אברהם אבינו נקראת חס"ד, מפני שעניינה של מידה זאת היא הרצון להעניק טוב למי שהוא זקוק לו, כלומר: הדלים והעניים. וכשם שעשיר החפץ לעני, מוכרח לרדת לדרגתו של העני, להרגיש את צערו ולהבין את חסרונו כדי להטיב לו, כך הקדוש ברוך הוא יורד כביכול לדרגות התחתונות, לחסרונם של הברואים, וממלא אותם. ובדרך זאת הלך אברהם אבינו.

מסיבה זאת, כאשר אדם הולך בדרכיו של אברהם אבינו ומשתדל להטיב לברואים, להיטב לחבר אותם אל הטוב שהוא הקב"ה, הוא זוכה להמשיך את אור הקב"ה אל העולם, ועל ידי זה מתמלאים כל החסרונות בעולם, שכולם נובעים מהיריחוק מתכלית הטוב - הקב"ה. דרכו של אברהם אבינו, היא גם העצה והמפתח לקירוב הרחוקים מהתורה. כאשר אדם מקרב את הרחוקים מכיון שהוא חס ומרחם עליהם, והוא רוצה באמת להטיב להם, דבריו מתקבלים על לבם, מכיון שאז שורה עליו קדושתו של אברהם אבינו - איש החסד, המגיד את הגרים ומקרב את הרחוקים. אבל אם יש לו כוונות אחרות, לא יתקבלו דבריו על לבבות.

ומבאר המגיד בפרשתינו (אור תורה סימן ל'), שמכיון שכל ענייניו של אברהם אבינו היתה מידת החסד, שהיא להשפיע לעניים ודלים, כמשמעותה של המילה 'חסד' - לחוס על הדל"ת, כלומר על הדלים והעניים בדעת, לכן זכה שנתן לו הקב"ה את הכה הזה, לרומם את העולם

כאשר אדם מקרב את הרחוקים מכיון שהוא חס ומרחם עליהם, והוא רוצה באמת להטיב להם, דבריו מתקבלים על לבם